

Κείμενο 1

Απαιτητικοί γονείς

Οι απαιτητικοί γονείς ζητούν από τα παιδιά τους να ακολουθούν συστηματικά και αδιαμαρτύρητα ένα βαρύ και, συχνά, δυσβάσταχτο πρόγραμμα, που οι ίδιοι προκαθορίζουν, χωρίς να λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαιτερότητες και τις ανάγκες του κάθε παιδιού. Το πρόγραμμα που επιβάλλουν οι απαιτητικοί γονείς σχετίζεται είτε με υπερβολικές σχολικές υποχρεώσεις, όπως π.χ. η προετοιμασία για το σχολείο, τα πρόσθετα μαθήματα, τα φροντιστήρια, είτε με εξωσχολικές συναφείς υποχρεώσεις, όπως η εκμάθηση ξένων γλωσσών, η μουσική, ο χορός, η συμμετοχή σε αθλήματα κ.ά.

Αυτή η ρύθμιση της ζωής του παιδιού, ακόμη και στις λεπτομέρειες, χωρίς να προβλέπεται χρόνος για παιχνίδι ή ανάπαυση, συχνά εξαντλεί τις δυνάμεις του και καθιστά τους γονείς κουραστικούς. Με αυτό τον τρόπο οι γονείς επιβάλλουν μια μονότονη ζωή, γεμάτη υποχρεώσεις, ασύμβατη συχνά με την ιδιοσυγκρασία και τις ανάγκες του παιδιού, ενώ, ταυτόχρονα, το εμποδίζουν να αποκτήσει αίσθημα ευθύνης και πρωτοβουλίας.

Ηρώ Μυλωνάκου – Κεκέ. (2009). *Συνεργασία Σχολείου Οικογένειας και Κοινότητας. Θεωρητικές Προσεγγίσεις και Πρακτικές Εφαρμογές*. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση, 86 – 87 (διασκευή).

Κείμενο 2

Υπερβολικά επιτρεπτικοί - παραχωρητικοί γονείς

Οι υπερβολικά επιτρεπτικοί-παραχωρητικοί¹ γονείς παραχωρούν και επιτρέπουν στο παιδί τα πάντα, χωρίς να προσφέρουν καθοδήγηση και χωρίς να τό βοηθούν να μαθαίνει από τις συναισθηματικές του εμπειρίες. Η έλλειψη ορίων σημαίνει συνήθως και απουσία κανόνων στην οικογένεια. Δεν προσφέρουν στο παιδί τους τη δυνατότητα

¹ ο γονεϊκός τύπος «επιτρεπτικοί – παραχωρητικοί γονείς» δημιουργήθηκε από τον J. Gottman

να αποκτήσει τρόπους διαχείρισης των δύσκολων καταστάσεων. Έτσι, τα παιδιά δε μαθαίνουν πώς να αντιμετωπίζουν τα προβλήματα που τυχόν προκύπτουν.

Βέβαια, οι γονείς αυτοί, με την υπερβολική αποδοχή, επιδιώκουν την ευτυχία του παιδιού τους. Μπορεί να συμπάσχουν με το παιδί, στη συνέχεια, όμως, δε γνωρίζουν πώς να το καθοδηγήσουν στον χειρισμό των δύσκολων καταστάσεων και των αρνητικών συναισθημάτων που αυτές ίσως τού προκαλέσουν. Το παιδί των υπερβολικά επιτρεπτικών-παραχωρητικών γονέων δεν έχει γνωρίσει όρια σε ανάρμοστες συμπεριφορές και δεν έχει μάθει να βρίσκει κατάλληλες διεξόδους, για να εκτονώσει τον θυμό ή την επιθετικότητά του.

Οι επιτρεπτικοί-παραχωρητικοί γονείς, εγκλωβισμένοι συνήθως στην απεριόριστη αγάπη τους, θεωρούν ότι ο ρόλος τους εκπληρώνεται δίνοντας απεριόριστη ελευθερία στη συναισθηματική έκφραση του παιδιού τους, που την θεωρούν κάτι σαν βαλβίδα εκτόνωσης που θα οδηγήσει στη λύση του προβλήματος. Τα παιδιά, όμως, καθώς δεν έχουν καθοδήγηση, δε μαθαίνουν να αντιμετωπίζουν, να ελέγχουν και γενικά να διαχειρίζονται τις δύσκολες καταστάσεις και τα συναισθήματά τους. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να δυσκολεύονται να αποκτήσουν συγκεκριμένες συναισθηματικές και κοινωνικές δεξιότητες, όπως να έχουν αυτοέλεγχο, να τα πάνε καλά με συνομηλίκους τους και να διατηρούν φιλίες.

Σκίτσο: Γιώργος Καραμέτος

Ηρώ Μυλωνάκου – Κεκέ. (2009). *Συνεργασία Σχολείου Οικογένειας και Κοινότητας. Θεωρητικές Προσεγγίσεις και Πρακτικές Εφαρμογές*. Αθήνα: Εκδόσεις Παπαζήση, 94 – 96 (διασκευή).

ΘΕΜΑΤΑ

A1. (Μονάδες 15)

A1. Να εξηγήσετε την άποψη που διατυπώνει η συγγραφέας στο απόσπασμα από το πρώτο κείμενο: «οι γονείς επιβάλλουν μια μονότονη ζωή, γεμάτη υποχρεώσεις, ασύμβατη συχνά με [...] τις ανάγκες του παιδιού». (60-80 λέξεις)

(μονάδες 15)

A2. (Μονάδες 10)

A2. Να δώσετε από έναν πλαγιότιτλο σε κάθε παράγραφο του πρώτου κειμένου.

(μονάδες 10)

B1. (Μονάδες 10)

B1. «Τα παιδιά (που) δεν έχουν καθοδήγηση, δε μαθαίνουν να αντιμετωπίζουν [...] τις δύσκολες καταστάσεις»

Χρησιμοποιώντας την παραπάνω πρόταση του δεύτερου κειμένου, να δημιουργήσετε μία παράγραφο 50-60 λέξεων.

(μονάδες 10)

B2. (Μονάδες 15)

B2. Αφού επισημάνετε στα κείμενα δύο παραδείγματα μεταφορικής/συνυποδηλωτικής χρήσης της γλώσσας, να αιτιολογήσετε τη χρήση τους.

(μονάδες 15)